

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Konečně, bratři, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to číňte. A Bůh pokoje bude s vámi. (Filipským 4,4-9)

V Praze dne 10. února 2021

Milé sestry a bratři,

všichni máme starostí nad hlavu a současná situace v naší zemi všechno ještě umocňuje. Pomalu se začínáme smířovat s tím, že všudypřítomná nemoc jen tak rychle neodejde a naše budoucnost se tím stává ještě více nejistou. Co budeme dělat? Apoštol Pavel nejen filipským křesťanům pomohl hned nadvakrát – svým příkladem a dobrým slovem. Nejprve ale uvedu dvě zkušenosti, nedávnou a dávnou.

Je to jen pár dní, co jsem se setkal s mladou ženou, která má starosti. Sotva dokončila studia, rozešel se s ní přítel a nedaří se jí dobře uživit. Z toho všeho na ni doléhají stavy malomyslnosti. Nepoddává se však a rozhodla se tomu čelit, zvolila však zvláštní terapii. Všechny své černé myšlenky a „démony“ si napsala na papírky, vylepila si je po bytě a snaží s nimi sžít tak, aby jí víc neděsili. Její maminka z toho ovšem není vůbec nadšená, bojí se, že když se bude její dcera neustále babrat sama v sobě, že nenajde východisko, a ještě víc se bude nořit do svých problémů. Řekl bych, že apoštol Pavel by s maminkou souhlasil.

Při té příležitosti jsem si vzpomněl na návštěvu kazatele Daniele Fajfra v Brně, vedl jsem tehdy mládež a pozval jsem ho na program. Bylo to ještě za hluboké komunistické totality, která od samotného počátku stála na lži, strachu a teroru. Obklopovala nás ještě víc než současná pandemie a dnes už jsme téměř zapomněli, jak veliké starosti jsme tehdy všichni měli, jakým strachům a deformaci charakteru jsme čelili. Náš host nám tehdy mimo jiné pověděl: „Chcete se dostat do duchovní krize? Potom se babrejte sami v sobě.“ A opět bych řekl, že apoštol Pavel by s naším kazatelem velmi souhlasil.

Proto ve svém dopise křesťanům do Filipis napsal povzbudivá slova. Věděl, že jeho sourozenci v Kristu mají také starostí nad hlavu a že také čelí chmurným myšlenkám, které mají tendenci obsadit lidskou mysl. Jeho terapie se ovšem poněkud lišila od té, kterou zvolila zmíněná slečna, anebo kterou třeba nevědomky praktikujeme všichni, když se noříme sami do sebe, pitváme své nitro, topíme se ve výčitkách svědomí nebo si neustále „vylepujeme“ před oči všechno své neštěstí, těžkosti a trápení. Apoštol doporučuje jinou léčebnou kúru, modlitbu, vděčné děkování a důvěrné prosby adresované Bohu. A k tomu máme přimíchat pozitivní myšlení. Ne na způsob, že všechno dobře dopadne a že se vše v dobré obrátí, ale tak, že budeme přemýšlet o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. Však si to zkuste a uvidíte, jak se za krátký čas budete cítit lépe. Můj dědeček tomu říkával duševní hygiena. A nedávné výzkumy prokázaly, že lidé, kteří si večer před spaním sami sobě poví alespoň tři důvody k vděčnosti a radosti, jsou šťastnější než jiní a mnohé úzkosti se ztrácejí.

Apoštol Pavel ovšem tuto terapii nejen doporučoval, ale sám ji žil a praktikoval. Křesťanům ve Filipis a také i nám připomněl svůj příklad praktického křesťanského života. Když ho falešně obvinili, zavřeli na noc do vězení a nohy mu zavřeli do klády, modlil se a zpěvem oslavoval Boha. V jeho případě to znamenalo, že se minimálně dostal z vězení a pout negativní malomyslnosti. Myslím, že když si takto budeme vzájemně sloužit dobrým příkladem a slovem, že nám to pomůže překonat i stávající starosti, které nás sužují.

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík